BÓG ABRAHAMA, IZAAKA I JAKUBA

(sobota — drugie spotkanie poranne)

Poselstwo ósme

Proces osiągania dojrzałości

Wersety biblijne: Rdz 47:7, 10; Hbr 6:1; Kol 1:28–29; Ef 4:14.

I. Księga Rodzaju 37 — 47 to relacja na temat procesu osiągania dojrzałości przez Jakuba:

A. W rozdziale dwudziestym siódmym Księgi Rodzaju widzimy spryciarza, w rozdziale trzydziestym siódmym — przeobrażonego człowieka, a pod koniec rozdziału czterdziestego siódmego — dojrzałą osobę.

B. Zostać przeobrażonym to zostać metabolicznie przemienionym w swoim naturalnym życiu, natomiast być dojrzałym to być napełnionym boskim życiem, które nas przemienia — Hbr 6:1:

1. Ostatnim etapem przeobrażenia jest dojrzałość, pełnia życia:
   a. Wieczny Boży zamysł może zostać zrealizowany wyłącznie dzięki naszemu przeobrażeniu i dojrzałości — Rdz 1:26; Kol 1:28; 2:19.
   b. Dojrzałość to kwestia ciągłego udzielania nam boskiego życia, aż osiągniemy pełnię życia — J 10:10.
2. Dojrzałość to kwestia zwiększenia pojemności — Ps 4:2:
   a. Dojrzałość w życiu to całkowita suma karcenia otrzymanego od Ducha Świętego — Hbr 12:5–11.
   b. Inni mogą widzieć osobę, która osiągnęła dojrzałość w życiu, nie są jednak w stanie dostrzec skumulowanego w niej karcenia, które dzień po dniu przez lata otrzymywała ona skrycie od Ducha Świętego — 2 Kor 1:8–10; Rdz 47:7, 10.
3. Bóg suwerennie posługuje się osobami, rzeczami i wydarzeniami, by opróżnić nas ze wszystkiego, co nas napełnia, i zabrać każdą rzecz, która nas zajmuje, aby w ten sposób zwiększyć naszą pojemność i napełnić nas sobą — Łk 1:53; Mt 5:6.

C. Życie Jakuba objawia, że wszystko, co nam się przydarza, podlega Bożej suwerenności i służy naszemu przeobrażeniu oraz dojrzałości; nic nie dzieje się przypadkowo:

1. Aby osiągnąć dojrzałość, Jakub musiał najpierw stracić Józefa, skarb swego serca — Rdz 37:31–35.
2. Dojrzały wierzący nauczył się, że Bóg jest miłosierny i wszechwystarczający, by zaspokoić jego potrzeby w każdej sytuacji — 43:11, 13–14; 17:1; Flp 1:19–21a; 4:11–12; por. 1 Tm 6:6–8.
3. Ani jego ufność, ani odpoczynek nie opierają się już na nim samym czy na jego zdolnościach, lecz całkowicie na miłosierdziu jego wszechwystarczającego Boga — Rz 9:16.

II. W Pieśni nad Pieśniami 6:13 ta, która kocha Chrystusa, przeszedłszy przez różne etapy przeobrażenia, stała się w dojrzałości Jego życia Szulamitką, Jego powieleniem i kopią, by pasować do Niego w celu poślubienia Go:

A. Szulamitka to żeńska forma imienia Salomon, co wskazuje, że w dojrzałości życia stała się ona taka sama jak Chrystus w życiu, naturze, wyrazie i funkcji ze względu na wypełnienie wiecznej Bożej ekonomii — w. 13.

B. W trzecim rozdziale Pieśni nad Pieśniami ta, która kocha Chrystusa, osiąga etap dojrzałości i staje się palankinem, na koniec zaś Pan uznaje ją za Jerozolimę — w. 9–10; 6:4:

1. Osiąga ona ten etap dzięki skruszeniu jej naturalnego człowieka i poskromieniu jej woli — 3:6; 4:1, 4.

2. Przez to, że ta, która kocha Chrystusa, żyje w Jego wniebowstąpieniu jako nowe stworzenie w zmartwychwstaniu, staje się dojrzała w bogactwie Jego życia, dzięki czemu może stać się Bożą budowlą, Bożym sanktuarium — 6:4.

III. Musimy doświadczać rozwoju boskiego życia i boskiej natury, zawartych w boskim nasieniu, które zostało w nas zasiane, abyśmy otrzymali bogate wejście do wiecznego królestwa — 2 P 1:1, 4–11:

A. Przydzielona nam została wspaniała, równie drogocenna wiara, która jest wszechobejmującym nasieniem — w. 1; 1 P 1:23:
   1. W nasieniu tym kryje się całe boskie bogactwo, musimy je jednak pilnie rozwijać; wzrastać ku dojrzałości to rozwijać to, co już mamy — 2 P 1:1–8; 3:18.
   2. Dzięki rozwijaniu tych cnót wzrastamy w życiu, aż w końcu osiągniemy dojrzałość, będziemy pełni Chrystusa oraz będziemy zdatni i wyposażeni do tego, by być królami w nadchodzącym królestwie — Ef 4:13–15; 2 P 1:11.
   3. Musimy doświadczyć pełnego rozwoju i dojrzałości, począwszy od nasienia wiary poprzez korzenie cnoty i poznania, pień panowania nad sobą oraz gałęzie wytrwałości i pobożności, aż po kwiat i owoc braterskiej miłości i miłości — w. 5–7.
   4. Najwyższym etapem rozwoju boskiej natury w naszym wnętrzu jest miłość — agape, czyli słowo greckie, występujące w Nowym Testamencie na oznaczenie boskiej miłości, którą Bóg jest w swojej naturze — w. 7; 1 J 4:8, 16:
      a. Musimy pozwalać, by boskie nasienie przydzielonej nam wiary rozwijało się aż do etapu zwieńczenia w boskiej i szlachetniejszej miłości — 2 P 1:5–7.
      b. Gdy uczestniczymy w boskiej naturze i wzrastamy w życiu ku dojrzałości, napełniamy się Bogiem jako miłością i stajemy się ludźmi miłości, wręcz samą miłością — Ef 3:19.

B. Powinniśmy pilnie dążyć do wzrostu, rozwoju i dojrzałości boskiego życia i boskiej natury ze względu na bogate wejście do wiecznego królestwa — 2 P 1:10–11.

IV. W Liście do Hebrajczyków Pawłowi leżało na sercu, by poprowadzić wierzących dalej, od początkowego etapu zbawienia do dojrzałości — 5:11 — 6:5:

A. Zostać doprowadzonym do dojrzałości to zostać doprowadzonym do słowa sprawiedliwości na temat niebiańskiej posługi Chrystusa i drogi Bożej ekonomii, słowa, które jest stałym pokarmem — 5:12–14; 6:1:
   1. List do Hebrajczyków został napisany po to, by poprowadzić wierzących dalej, od dobrego słowa dotyczącego ziemskiej posługi Chrystusa do słowa sprawiedliwości dotyczącego Jego niebiańskiej posługi i w ten sposób doprowadzić ich do dojrzałości — 1:3; 4:14–16; 6:20; 7:25; 8:1–2.
   2. Słowo sprawiedliwości ucieleśnia myśl o Bożej prawości i sprawiedliwości oraz o Jego rozprawianiu się z Bożym ludem, które wiąże się z Jego rządami — 5:13.
   3. Sprawiedliwość to kwestia związana z Bożym królestwem; wypływa z Boga w Jego zarządzaniu i wiąże się z Jego rządami oraz władaniem — Mt 6:33; Ps 89:15; 97:2; Iz 32:1.

B. Pan chce doprowadzić nas do dojrzałości, my jednak musimy współpracować z Jego łaskawym dziełem — Hbr 6:1:
   1. Musimy mieć udział z Chrystusem w Jego osiągnięciach — 1:9; 3:14.
   2. Musimy pilnie starać się wejść do odpoczynku szabatu, który pozostaje — 4:9, 11.
   3. Musimy podchodzić do tronu łaski, by otrzymać miłosierdzie i znaleźć łaskę — w. 16.
   4. Musimy karmić się stałym pokarmem, by radować się Chrystusem jako Arcykapłanem według porządku Melchizedeka — 5:9–10, 14.

V. Celem Pawłowej posługi było przedstawienie każdego człowieka dojrzałym, w pełni dorosłym, w Chrystusie ze względu na jednego nowego człowieka — Kol 1:28–29; 3:10–11:

A. Słowo greckie, przetłumaczone w Liście do Kolosan 1:28 jako „dojrzały”, można również oddać jako „doskonały”, „kompletny” lub „w pełni dorosły”.
B. Posługa Pawła polegała na udzielaniu innym Chrystusa, aby dojrzewając w Nim ku pełnemu wzrostowi, stawali się oni doskonali i kompletni.
C. Ze względu na jednego nowego człowieka musimy trudzić się i zmagać, by przedstawić wszystkich wierzących dojrzałymi w Chrystusie, usługując im Nim jako życiem, aby mogli oni przez Niego żyć i wzrastać z Nim ku dojrzałości — 3:4; 2:19.
D. Naszym celem w głoszeniu grzesznikom ewangelii i w społeczności ze świętymi jest usługiwanie im Chrystusem, aby mogli oni dojrzeć w życiu i zostać przedstawieni dojrzałymi w Nim; służy to wzrostowi nowego człowieka — 3:10–11; Ef 4:13–14.
E. Aby stać się jednym nowym człowiekiem w rzeczywistości i w praktyce, musimy wzrastać we wszystkim w Chrystusa — w. 15–16, 24:
   1. Gdy będziemy wzrastali we wszystkim w Chrystusa, nie będziemy już różnymi osobami, lecz będziemy samorzutnie obierali Go za swoją osobę i życie — Kol 3:4, 10–11; Ef 3:17.
   2. Gdy będziemy wzrastali we wszystkim w Chrystusa, by stać się dojrzałym człowiekiem, wszyscy będziemy jedno w Chrystusie; oto powszechny jeden nowy człowiek, który wypełni wieczny Boży zamysł — w. 11; 4:13–14, 24; Rdz 1:26.

© 2026 Living Stream Ministry